

ת"פ 50010/05/17 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד קייס עבד אל חי

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 50010-05-17 מדינת ישראל נ' עבד אל חי
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רוית שפיר

נגד

קייס עבד אל חי הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד איהאב ג'לג'ולי

גזר דין

כתב האישום המתוקן; הודאת הנאשם; וההסדר הדיוני

1. הנאשם, יליד 1993, הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר דיוני, בעבירה של **חבלה חמורה**, בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות, ביום 19.5.17 נסעו הנאשם, יוסף מנסור, המתלונן ואחר לחוף הים ברכבו של המתלונן. במהלך הנסיעה התעורר ויכוח בין הנאשם למתלונן על כך שהנאשם עישן ברכבו של המתלונן. בהמשך, הגיעו הנאשם והמתלונן לביתו של יוסף בטירה. באותן נסיבות תקף הנאשם את המתלונן בכך שהיכה אותו באחורי ראשו וכתוצאה מכך נפל המתלונן. בעוד המתלונן שוכב על הרצפה, המשיך להכותו הנאשם ביד במכות אגרוף לפניו. כתוצאה מהאמור לעיל, נגרמו למתלונן שבר בארובת העין, שברים נוספים בקיר קדמי ולטרלי של סינוס מקסילרי משמאל, שבר באף, חתך בעפעף שמאל, נשברו שיניו והמאטומה בעין.

2. במסגרת ההסדר הדיוני הוסכם כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר שרות מבחן כאשר לא הייתה הסכמה לעניין העונש. כמו כן, הוסכם כי יתקבל תסקיר נפגע עבירה.

תסקירי שרות המבחן; תסקיר נפגע עבירה

3. בעניינו של הנאשם התקבלו ארבע תסקירים, שאלה עיקריהם.

מתסקיר מיום 7.5.18 עלה כי הנאשם כבן 24, רווק, נעדר עבר פלילי, סיים 12 שנות לימוד, מתגורר בבית הוריו ועובד כנהג משאית בחברה לעבודות עפר שבבעלות אחיו. בהתייחסו לעבירה סיפר הנאשם שבמהלך הביוליו עם המתלונן, חבר משותף שלו ושל חברו, צרך אלכוהול אשר לתפיסתו השליך על האופן בו התמודד עם הסיטואציה. הנאשם התקשה להתייחס לחומרת העבירה ולהתנהלותו בביצוע העבירה כאשר שב והשליך את מלוא האחריות על היותו שיכור והתקשה לערוך התבוננות מעמיקה בדפוסי חשיבתו והתנהגותו. שרות המבחן התרשם מהתייחסות מצמצמת ולקונית לבעייתיות ולהתנהלותו כאמור. הנאשם שלל בעייתיות או נזקקות טיפולית כלשהי בתחום נושא האלכוהול ודפוסי השתייה שלו. בהערכת הסיכון לעבריינות וסיכויי שיקום ציין שרות המבחן כי העבירה הנוכחית מהווה ביטוי לדפוסי חשיבה והתנהגות שוליים ואימפולסיביים, הרושם הוא שהנאשם חשוף להשפעות שליליות ומאופיין בקושי בוויסות רגשי ובשליטה בכעסים במצבי לחץ, אז מגיב באימפולסיביות ובתוקפנות כשברקע עמדות המאשרות שימוש באלימות במצבים מסוימים. משכך, העריך שרות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם היא בינונית להתנהלות אלימה בעתיד ומידת החומרה הצפויה מהתנהגות כזו צפויה להיות בינונית אף היא. בסיכום, נוכח הסיכון העולה, סבר שרות כי נכון יהיה לבדוק נכונותו של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי, אך נוכח עמדתו של הנאשם ציין שרות המבחן שלא נוצר פתח למעורבות השרות בעניין ועל כן, לא המליץ על ענישה שיקומית.

לבקשת ב"כ הנאשם, ולא בלי היסוס, נשלח הנאשם לשרות המבחן לצורך קבלת תסקיר משלים, אשר יבחן רצינות כוונותיו להשתלב בהליך טיפולי.

מתסקיר מיום 3.10.18 עלה כי הנאשם שב וציין כי אינו רואה כל בעיה בתחום שתיית האלכוהול וכי הוא נמנע ממעורבות באירועי אלימות. כמו כן, שב ושלל נזקקות טיפולית כלשהי. הוא שב והתייחס בורה מצמצמת לביצוע העבירה ולהתנהגותו במהלכה. נוכח עמדותיו של הנאשם ונוכח העובדה ששרות המבחן סבר שעדיין נשקף ממנו סיכון נמנע שרות המבחן מלבוא בהמלצה שיקומית.

ביום 20.1.19, לאחר שדיון קודם נדחה לבקשת ההגנה ולדיון אחר לא התייצב הנאשם והוצא כנגדו צו הבאה, הציג ב"כ הנאשם דו"ח אבחון מאת קרימינולוגית ועובדת סוציאלית גב' מראם עזאם, מי שהייתה בעברה קצינת מבחן בכירה לנוער וכיום מאבחנת ומטפלת בעוברי חוק, לפיו משתי פגישות שקיימה עם הנאשם התרשמה כי הנאשם כמה לאוזן קשבת ולדמות מכילה וכן, התרשמה כי ניתן לשלב את הנאשם בתכנית טיפולית בתחום ניהול ושליטה בכעסים ולהעמיק אבחון בנושא צריכת האלכוהול. לפיכך, ביקש ב"כ הנאשם לקבל תסקיר משלים משרות המבחן אשר יבחן אם כעת ניתן יהיה לשלב את הנאשם בטיפול כאמור. נענית לבקשתו.

מתסקיר מיום 25.3.19 עלה כי הנאשם קיים כתשע פגישות במסגרת הפרטית, מאז חדל מלצרוך אלכוהול וניתק קשריו השוליים. הנאשם אף פנה לעמותת "אפשר" המאבחנת ומטפלת בתחום האלכוהול, על מנת לערוך אבחון מעמיק בעניינו, ומתוך הבנה שצריכת האלכוהול העצימה תגובותיו. שרות המבחן התרשם משינוי גישה אצל הנאשם כשגברה מודעותו לדפוסי הבעייתיים ולצורך בקבלת טיפול. שרות המבחן המליץ לדחות הדיון ב-3 חודשים על מנת לעקוב אחר המשך השתלבותו של הנאשם במסגרת הפרטית ובעמותת "אפשר".

מתסקיר מיום 16.5.19 עלה כי הנאשם ניתק קשר עם שרות המבחן ולא ענה לפנייתו. כמו כן, ממידע שהתקבל מהקרימינולוגית שטיפלה בו עלה כי הנאשם ניתק אף עמה את הקשר ולא נענה לניסיונותיה לחדש את הקשר. כמו כן,

עלה שהנאשם לא התייצב בעמותת "אפשר" לפגישת האבחון שנקבעה בעניינו. במצב דברים זה, נוכח היעדר שיתוף פעולה של הנאשם עם שרות המבחן ועם המטפלת הפרטית, ובשל סיכון להישנות עבירות, נמנע שרות המבחן מהמלצה שיקומית בעניינו.

4. ביום 1.5.18 התקבל תסקיר נפגע עבירה בקשר למתלונן ממנו עלה כי המתלונן מסר שהוא לא מעוניין שיוגש עליו תסקיר נפגע והוא אף לא הגיע לפגישה שנקבעה לו בשרות המבחן.

תמצית טיעוני ב"כ הצדדים

5. ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבותיו החמורות של האירוע במסגרתו תקף הנאשם את המתלונן בהפתעה, באכזריות ובנבזיות בשל ויכוח על ענין פעוט. הנאשם לא הסתפק בהפלתו של המתלונן ארצה אלא המשיך להפליא באגרופיו בפניו של המתלונן וגרם לו לשברים בפנים ובשיניים ולחתך מדמם בעפעף. בעקבות התקיפה נזקק המתלונן לאשפוז בבית החולים. על מנת להמחיש את חומרת החבלות ואת תוצאות התקיפה הגישה התובעת את תעודת חדר המיון ואת תמונות המתלונן (תע/1; תע/2). לאחר שהפנתה לערכים החברתיים המוגנים בביצוע עבירות ולפסיקה מתאימה ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. את עונשו של הנאשם ביקשה למקם בשליש התחתון של מתחם הענישה, ולהוסיף רכיבים של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן, זאת נוכח תסקירי שרות המבחן השליליים שהתקבלו בעניינו, רמת סיכון בינונית להישנות עבירות והיעדר אופק שיקומי. עוד ביקשה שלא לזקוף את חלוף הזמן לחובתה של המאשימה משהנאשם גרם להתארכות ההליך בבקשותיו לתסקירים משלימים והיות ולא התייצב לדיונים בעניינו.

6. ב"כ הנאשם הפנה לכך שמדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא, אשר נותן את הדין על מעשה עבירה לראשונה בחייו. הוא הפנה לעובדה שהנאשם והמתלונן הם חברים ותקיפת המתלונן באה על רקע צריכה משותפת של אלכוהול ולאחר תגרת ידיים הדדית. עוד טען כי מבלי לזלזל או להמעיט מחומרת העבירה, עדיין לא מדובר בנסיבות שהן ברף עליון של חומרה כפי שבית משפט זה נתקל בהן חדשות לבקרים. התקיפה לא הייתה מתוכננת ולא לוותה בנשק קר. נטען כי העובדה שהעבירה בוצעה כשהנאשם שיכור אינה מהווה נסיבה לחומרא, וכן שאין ראייה שהשברים המרובים שנגרמו בפניו של המתלונן הם תוצאה של האגרופים, דווקא, כי אם יתכן שהם תוצאה של נפילת המתלונן ארצה. עוד נטען כי המתלונן לא שיתף פעולה עם שרות המבחן ועל כן לא התקבל תסקיר נפגע בעניינו, שיכול היה ללמד על נזקים פיזיים או נפשיים שנגרמו לו וכן לא הוגשה חוות דעת רפואית עדכנית על מנת לעמוד על מצבו הרפואי כיום. עוד הפנה ב"כ הנאשם לניסיונותיו להירתם לטיפול, לפנייתו לקרימינולוגית פרטית ולקיום כתשעה מפגשים עמה וכן לעובדה שנרשם לעמותת "אפשר" גם אם בהמשך ניתק את הקשר עם המסגרות הטיפוליות. הסיגור הפנה לכך שהנאשם היה נתון 4 ימים במעצר בגין תיק זה ולאחר מכן כ-5 חודשים שהם במעצר בית מלא עד שהוקלו התנאים המגבילים בהם היה נתון. עוד טען כי בניגוד להתרשמות שרות המבחן לא מדובר באדם בעל דפוסי התנהגות עברייניים והראייה לכך שלא הסתבך בביצוע עבירות עד לעבירה מושא תיק וזה וגם לאחר מכן לא שב והסתבך בעבירה פלילית. הנאשם התנצל בפני המתלונן ומערכת היחסים ביניהם כיום "היא מן הטובות". ב"כ הנאשם ביקש לשלוח את הנאשם לממונה על עבודות השרות ולגזור עליו עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שרות לתקופה של 9 חודשים.

דין והכרעה

עמוד 3

7. מעשיו של הנאשם חמורים עד מאוד, ותוצאותיהם חמורות אף הן. הנאשם תקף את חברו המתלונן, בשל ענין פעוט - ויכוח על העובדה שהנאשם עישן במכוניתו של המתלונן - הוא היכה באחורי ראשו, הפילו, ובעודו שוכב על הרצפה הפליא בו את אגרופיו. הנאשם לא הסתפק באגרופ אחד, אלא היכה במתלונן מספר אגרופים וכיוון אותם לראשו של המתלונן - איבר חיוני ורגיש בגוף. עוצמת האגרופים שהפנה הנאשם לעבר ראשו של המתלונן נלמדת מאופי הפגיעות והחבלות - שברים בארובת העין, בקיר קדמי ולטרלי של סינוס מקסילרי משמאל, באף ובשיניים, ונגרמו למתלונן גם חתך בעפעף והמאטומה בעין. במצב דברים זה, וכאשר כתב האישום המתוקן "שותק" באשר לנסיבות גרימת כל שבר ושבר בפניו של המתלונן, ועל פי תכתיב ההיגיון והשכל הישר, ניתן לומר בדרגה קרובה לוודאות שהשברים הנזכרים נגרמו כתוצאה מהאגרופים שהלם הנאשם בראשו של המתלונן. בדומה, גם לטענת ב"כ הנאשם לפיה מדובר היה באירוע שהתפתח כתוצאה משתיה הדדית ומופרזת של אלכוהול כשגם למתלונן תרומה לתגרת הידיים שהתפתחה ביניהם, אין כל זכר בעובדותיו של כתב האישום המתוקן ואילו תמונה עובדתית זו הייתה עולה מן הראיות שבתיק החקירה, חזקה על הסניגור הנכבד שבמסגרת המשא ומתן לקראת הסדר הטיעון היה עומד על כך שעובדות אלה תיכללנה בכתב האישום המתוקן.

8. נטען על ידי ההגנה כי אין לשקול לחומרא את העובדה שמעשה התקיפה בוצע על ידי הנאשם כשהוא היה תחת השפעת משקה משכר. בע"פ 7701/14 מוחמד סלא אל טייב נ' מדינת ישראל (16.5.16) נדונה בין היתר, הסוגיה האם יש להקל בעונשו של מי שביצע עבירות אלימות כשהוא תחת השפעת אלכוהול, דהיינו, האם העובדה שהנאשם פעל בהיותו שיכור היא נסיבה לקולא או לחומרא. כב' הש' דנציגר, בדעת מיעוט, סבר כי:

"לא ניתן להתעלם מהעובדה שהמערער היה נתון להשפעת אלכוהול בעת האירוע - אף אם סייג השכרות מדעת אינו חל בעניינו". וכי: "השפעה זו מהווה בנסיבות העניין קרבה מסוימת לסייג השכרות מדעת, אשר ראוי שיינתן לה משקל".

ואולם, כב' הש' ברון באותו מקרה סברה כי:

"העובדה שהמערער היה שתוי בעת ששרף וחרך בגופה של בת זוגו במגהץ והפליא בה את מכותיו, אינה יכולה לשמש סיבה להקל עמו. אם בכלל, מדובר בשיקול לחומרה, משנכנס למצב זה מדעת". וכי: "עובדת היותו של אדם תחת השפעה של אלכוהול בעת ביצוע עבירה, שעה שנכנס במודעות למצב השכרות, אינה מהווה 'קרבה לסייג לאחריות פלילית' כאמור בסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין, וגם לא נסיבה מקלה אחרת. שאם לא נאמר כן, נמצאנו מעודדים שימוש מופרז באלכוהול, על ידי מתן הקלות למעשים אסורים שבוצעו בחסותו של משקה זה".

כב' הש' הנדל הסכים, במקרה הפרטני, עם דעתה של כב' הש' ברון והוסיף:

"הסוגיה שלפנינו היא דינו של השיכור, או השתוי, שאינו בא בכלל הסייג לאחריות הפלילית. האם יש לראות בכך שיקול לקולא? דומני כי ההבחנה שביצע המחוקק, בין 34א(א) לבין סעיפים 34ט(ב) ו-34ט(ג), רלוונטית גם במישור זה. קרי, יש להבחין בין מצב שבו השכרות נגרמת כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם לבין מצב שבו השכרות נגרמת שלא מדעתו ובהתנהגותו הנשלטת. במצב הראשון, נראה שאין מקום, ברגיל, להקלה בעונשו. ברם, יתכן חריג בקשת הכמעט אין סופית של הניסיון האנושי. יודגש כי המקרה הנוכחי אינו בגדר חריג המצדיק הקלה בעונשו, כפי שציינה חברתי השופטת ברון. במצב השני, לעומת זאת, וככל

שהשכרות אינה עולה לכדי פטור מאחריות פלילית לפי סעיף 34ט(א) לחוק העונשין, דעתי הייתה נוטה לומר כי בהעדר צד החומרה - יש לתת בגזר הדין ביטוי לצד הקולא שבהעדר השליטה".

[וראה גם ע"פ 8255/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.4.17), בפסקה 10].

9. במקרה שלפניי אני קובע כי העובדה שמעשה התקיפה בוצע כשהנאשם היה תחת השפעת משקה משכר היא נסיבה לחומרה. אדם אמור להיות אחראי למעשיו. כמו כן, הוא אמור להיות מספיק אחראי לדעת כי במידה וישתה לשוכרה, שיפוטו ייפגע והוא עלול שלא לשלוט על מעשיו, עד כדי נקיטה באלימות. כמו כן, בידוע הוא שאלכוהול משחרר עכבות, גורם לעיתים לשינויי התנהגות וכזה, עלול לגרום לתגובות אימפולסיביות ואגרסיביות, שאינן עומדות בפרופורציה לסיטואציה החברתית המזדמנת. על כן, שימוש לרעה באלכוהול, באופן לא מידתי, פוגע באינטרס הציבורי ועלול לגרום לנזקים.

10. בהתייחס להיעדר עמדת מתלונן במסגרת תסקיר נפגע עבירה, אכן תסקיר נפגע עבירה מלא עשוי להביא לפני בית המשפט תמונה מלאה אודות מידת הפגיעה - הפיזית והנפשית - במתלונן, הטיפולים (הנפשיים והרפואיים) שנאלץ לעבור על מנת לרפא את הפגיעות שספג, האם מדובר בנזקים צמיתים או כאלה שחלפו וכיוצא באלה שאלות רלוונטיות. ואולם, גם בהיעדר תסקיר נפגע נקל לשער את גודל הטרומה שהייתה מנת חלקו של המתלונן כתוצאה מפרץ האלימות המפתיע שהופנה נגדו, את ההשפעה הנפשית שיש לתקיפה שכזו על נפש האדם ואף אם אניח שהנזקים הפיזיים לא היו צמיתים, הרי שלא ניתן להתעלם מהיקף הפגיעה במתלונן, כמפורט לעיל, שכללה שברים מרובים בארובת העין, באף, בסינוס ובשיניים. מעבר לדרוש אציון, כי אם חפצה ההגנה להוכיח שלמתלונן אכן לא נגרמו נזקים צמיתים ושיחסיו עם הנאשם מצוינים כעת, יכולה הייתה לבקש מבית המשפט לזמנו לעדות כראיה לעונש.

11. מנגד, יינתן משקל מסוים לקולא לעובדה שהמעשי הנאשם לא היו מתוכננים, כאשר מדובר באירוע חד פעמי, אשר לא היה מעורב בו שימוש בנשק קר דוגמת סכין או שבר בקבוק זכוכית, כפי שלעיתים קורה במקרים של תקיפות המבוצעות על ידי כאלה הנתונים תחת השפעת משקאות משכרים.

12. הערכים החברתיים המוגנים בביצוע עבירות אלימות, דוגמת זו שביצע הנאשם שלפניי, עניינם בשמירה על שלמות הגוף והנפש, שמירה על הערך העליון של קדושת החיים, שמירה על שלמות נפשו ורוחו של אדם ושמירה על הביטחון האישי. בהינתן הנסיבות המנויות לעיל, אני קובע כי **פגיעתו של הנאשם בערכים החברתיים המוגנים היא במידה בינונית-גבוהה.**

הפסיקה קבעה כי נוכח נגע האלימות שפשה בחברתנו, אשר זה מכבר הפך למכת מדינה, יש לנקוט ביד קשה נגד העבריינים -

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות" (ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (27.10.11)).

וכן -

"תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, הייתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית-המשפט, להעלות תרומתו למלחמה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה ויתורים, שאם נוותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו, שומה עלינו לשוות נגד עינינו לא רק את המשיב ואת הנפגעים ממעשים-בכוח שיעשו אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן (7.2.05)).

13. ואכן, מדיניות הפסיקה הנוהגת היא להטיל עונשי מאסר בפועל, לעיתים לתקופות ממושכות, על מי שנהג באלימות חמורה כלפי הזולת, ומשאין על הפרק שיקולי שיקום - ראה, מיני רבים: ע"פ 6336/16 מדינת ישראל נ' עוזי חבושה (28.12.17); רע"פ 9543/16 אחמד מוחמד נ' מדינת ישראל (12.3.17); ע"פ 8255/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.4.17); עפ"ג (מחוזי מרכז) 30709-01-12 לופט נ' מדינת ישראל (27.3.12); ת"פ (שלום ת"א) 11226-01-12 מדינת ישראל נ' לביא (6.2.17); ערעור על חומרת העונש התקבל בחלקו (עפ"ג (מחוזי ת"א) 14819-03-17 לביא נ' מדינת ישראל (15.5.17); ת"פ (קריות) 46324-03-14 מדינת ישראל נ' האיל שאמי (13.3.16).

14. נוכח נסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ומדיניות הפסיקה הנוהגת אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.

15. את עונשו של הנאשם החלטתי למקם מעט מעל לרף התחתון של המתחם. מחד, מדובר בנאשם צעיר, כבן 26, נעדר עבר פלילי, אשר לו זה המעמד המשפטי הראשון. הנאשם הודה בביצוע העבירה, נטל אחריות, ובכך הביא לחסכון בזמן שיפוטי וחשוב מכך - הוא חסך את הצורך בשמיעת המתלונן, על כל המשתמע מכך. עוד שהה הנאשם במעצר בגין תיק זה למשך 4 ימים, ולאחר מכן שהה במעצר בית מלא כ-5 חודשים. מאידך, התסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם אינם חיוביים והוא לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו על ידי בית המשפט על מנת להכיר בבעייתיות שבהתנהגותו ולהשתלב בטיפול לשליטה בכעסים ולגמילה מאלכוהול. כך סבר שרות המבחן שהנאשם נתון להשפעת גורמים שליליים, קיים סיכון ברמה בינונית שהוא יגיב באופן אימפולסיבי ואלים בסיטואציות מסוימות ודרגת האלימות שינקוט בה צפויה להיות בינונית אף היא. בהיעדר טיפול ייעודי, אפוא, קיים סיכון להישנות עבירות, ואין זה מעלה או מוריד אם הסיכון הנשקף מהנאשם טרם התממש או אם מאז ביצוע העבירה לא הסתבך הנאשם בעבירה פלילית נוספת.

נוכח האמור לעיל, בהיעדר אופק שיקומי ובהינתן רמת סיכון בינונית, כאמור, יש למקם עונשו של הנאשם מעט מעל לרף התחתון במתחם העונש ההולם. כמו כן, נוכח פגיעתו הרעה של הנאשם במתלונן והנזקים שנגרמו לו, יש לחייב את הנאשם בפיצוי לטובת המתלונן.

ובאשר לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה - לא ראיתי לייחס לנתון זה משקל לכאן או לכאן, אלא רק אציין כי הדחיות בתיק באו בעקבות שליחתו של הנאשם לתסקירים משלימים ובעקבות אי התייצבותו לדיון והוצאת צו הבאה בעניינו.

16. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

עמוד 6

א. 14 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, 24.5.17-21.5.17.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא, שלא יעבור כל עבירת אלימות.

ג. פיצוי למתלונן, ע"ת 2, בסך 7,500 ₪, אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.10.19.

17. הנאשם יאסר עתה, ואולם רכיב המאסר בפועל יעוכב עד ליום 27.8.19, אם יעמוד בתנאים הבאים:

א. הפקדה כספית בסך 2,500 ₪. ניתנת ארכה להמצאת ההפקדה עד ליום 18.7.19 שעה 12:00.

ב. התחייבות עצמית וערבות צד ג' על סך 2,500 ₪ כל אחת. ניתנת ארכה להמצאת ערב צד ג' עד ליום 18.7.19 שעה 12:00.

ג. מוצא בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם אשר יבוטל עם התייצבות הנאשם למאסר. על הנאשם להפקיד דרכונו במזכירות בית המשפט עד ליום 18.7.19 שעה 12:00.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ט, 15 יולי 2019, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד ברק לקס, הנאשם ובא-כוחו, עו"ד ואליד חאסקיה (בשם עו"ד איהאב ג'לג'ולי).